

24. Meðferð dáiinna manna að fornu og nýju.

Upphaf að ritgjörð.
3 blöð qto.

[Faint, mostly illegible handwritten text in Old Norse script, likely a manuscript fragment.]

Fró landu áinu stíð og fram á Egnaldinni voru lík manna drund. Þegar
einhver dó, var þá fyrsta stýlda hins eflis lifandur á veita honum lána náloj argjara,
þ. e. að loka augnum hans, nósum og munni.

Þegar hinn fram lidur hafði veid veiginn, er svo d'g'. Sam þá hefði veid ijalfoyd
stýlda á helga hans. Áður en hinum lána voru veittar náloj argjara var þá lalid
kallu eflis, á hona fram á honum, ein þann of hann hafði veid ofstoppur á ill-
manni og þá ills of honum á varta, enda eigi full vísá á hann vðri dandur með illu
of þessu á hollna iud affur; þess vegna vart dá, en veitti þá líðum mómum náloj argjara,
off á ganga affur á líðum, en eflis veitt fram á þá. — Um Egil Skalla-
grímur er sagt, á hann hefði veid foadur í stórnútbladi eflis á hann var dandur. —
Þá voru eflis lána standa lengur eflis, en á meðan undirbúin ingur í andarfara-
minn for fram, en jandarförinni var eigi alþan lengi frestadi. Off á líðum for þá fram
sama daginn, sem mánudaginn lért.

Þegar hinn fram lidur hafði veiginn veid, var eflis afid faind með lík hans úr um bejara-
dymur, heldur var þá nafid gat á vegginn til höfða hans vð fofu og lík id dr egið vð beidur á
þann vop. Gati iðföruin eflis faind fram stax, var tí ald á þá líðum úti.
Höfðingjar og heldri manni voru á vart h'rygdir, off á með vopnum sínum, h'rygginn,
gripinn og þessum um of á stundum með höfðum sínum og f'radum. Stýldi þá þá
hafa vopu sín með sér til kalhalla, til þess á sína þann þar á vopna þing.

Adri manna vörn af aldau heggðin. Skundum vörn manna heggðin sitjandi, og er
e. t. v. af því drápid orðid að „hangstjia“ og þess vegna heidd:

„Sjúkur í hangji, höfðingi kynstór“

Skundum vörn manna heggðin samnan í einum hangji, ann. Thors samkinnis
er síðan og sínu í hvent skefki. Skjón vörn off heggð samnan og manna heggðin í stöfnum
sinnum. Af síðum þess er viðhafðin vörn in hanglaþvingar má uelna þess, en nu getur
í sögu Gísla Síverssonar, að „Gísli da hólsteo.“

Um Ganda steina: Tótandi er elsti getid, en allvída vörn þess í Norögi.

Sligamann og galdra, eða þess komar fölli var dýrjad, þ. e. yfirfjad var gjóti hladd.

Skjlt var veyanda að heilja lífi hins vagna manna, eða var veigid tálid sem mott og vey-
andinn „ífríðalger“. Var lífid þín ymíot hvalid með mott á gjóti, hevi, fötí eða þess-
komar og vori vel frá því gengid, var sífringur off látinn vagna sam jandarfot heilid farid
frann.

Skundum gæðu fornmann ymíot komar í drotfann in dýrjandi útfor sínu, t. d. að líto lífi síli
í lítu og sálva þessu í sjó eða vatni. að líto gefa sig í hlutis dýrum da níl off fjóðraut, o. n. fr.

Off viddið að lagur in dýri hafi miltu uer þad tíðid, hvor manna vörn heggðin.

Þegar lífid var að hangleggja þinn danna manna da janda var vafi hann vey u lega drublid,

hannu lífi híd uer og lífi minningu uer hann og off vörn en þiljad Svodis. Gæfist da yllid var

stóðu skundum yfir í fléni laga, einu og brúðkaupsveislum, þin mottu viðhafar sam komi.

Led frá Gíslu og að vafidinn da vafidinn, var allt vey u lega uer gæð gengid, en að þessu lant,

er frá var elsti atfend allt lífid þar með: Einnu gæðu offu! Gæðu vörn in dýri

effir dauðanna, einhverur þegar hinnu fötu og á nóttu til; enda þeir þá's fundum hárna-
mannu eða draugu, og varð þá á bestu yfirnum kynji boðdum til þess á kemu þeirra fyrir. Ó-
þyngdasta tíðid þótti þá, að brúna eftir gængum til oðra's fundum og þeirra söttir í gó. —
Þegar Kristni var lögð á, varð að brúta gæfðum. Síðan er að vera málki eða löggi
í ávígðri mald, og eldi þótti sama að heyrja Kristna mann.